కన్యాత్వం

"ఏవిటే, ఇంత ఆలస్యమయింది?"

తెల్లవారుఝాము నుండి సాయంత్రం దాకా పని చేసివున్న ఆమె శరీరం అలసిపోయి వుంది. మనస్సు అలసిపోయి రెండేళ్ళు దాటింది. జవాబివ్వకపోతే అతను ఊర్కోడు. యాంత్రికంగా సమాధానమిచ్చింది. "ఆఫీసులో పని వత్తిడి ఎక్కువగా ఉంది. అక్కడే ఓ అరగంట ఆలస్యమయింది. బస్సులు దొరకలేదు. దొరికి వచ్చేసరికి ఈవరయింది" అని.

"ఏదో సాకు!"

"గవర్నమెంటు ఆఫీసుల్లో పనిచేసే వాళ్ళకేం తెలుస్తుంది, ప్రైవేటు కంపెనీల్లో పని గురించి!"

"అంటే మేం ప్రభుత్వోద్యోగులం పనిచేయటం లేదనా?"

"అది నేను చెప్పక్కర్లేదు, ఎవరినడిగినా చెప్తారు"

"నోర్మూసుకో. అనవసరపు వాగుడు వాగకు"

రేఖ అతని వంక విరసంగా చూసింది. మారు మాట్లాడకుండా భుజానున్న బ్యాగు సోఫాలో పడేసి, లోపలికెళ్ళింది. ముఖం కడుక్కుని చీర మార్చుకుని వచ్చింది.

"కాఫీ కలిపేదా?"

"కలుపు. ఎప్పుడు కొంపకు తగలడతావా, కాఫీ కలిపి ఎప్పుడు ఇస్తావా అని ఎదురు చూస్తున్నాను"

"అంత ఎదురుచూడడమెందుకూ? కలుపుకొని తాగొచ్చుగా!"

"నావల్ల కాదు. నిన్ను కట్టుకుంది ఎందుకు?"

"కాఫీ కలపటానికీ, వంటచేయటానికీ అయితే వంటమనిషినే పెట్టుకోవచ్చు. పెళ్ళామక్కర్లేదు"

"వాగుడు ఆపి, కాఫీ కలుపుకునిరా. గొంతు ఆర్చుకుపోతోంది"

రేఖ కాఫీ కలుపుకొని తీసుకువచ్చింది. రాజారావు "ప్చ్ ప్చ్" అని శబ్దం చేసుకుంటూ కాఫీ తాగసాగాడు.

"పంది!" అనుకుంది ఆమె, అలా ఎవరైనా తినేటప్పుడు కానీ, తాగేటప్పుడు కానీ నోటితో శబ్దం చేస్తూఉంటే రేఖకి మండిపోయేది. పెళ్ళయిన కొత్తలో ఆమె ఆ విషయం అంతగా పట్టించుకోలేదు. భర్త ప్రవర్తన పట్ల విరసం మొదల్వ్యాక ఆమెకు మొగుడిలోని అవలక్షణాలన్నీ కనపడసాగాయి. భర్త ప్రేమగా ఉంటే, తనకు నచ్చని చిన్నచిన్న విషయాలు ఏవైనా ఉన్నా కానీ ఆమె పట్టించుకుని ఉండేది కాదు, సర్దుకుపోయేది. ఓ మనిషి మీద మనసులో ఏహ్యం ఏర్పడిన తరువాత చిన్న చిన్న విషయాలు కూడా పెద్దవిగా కనపడతాయి.

"జీతం వచ్చిందా?"

ఆమె జవాబివ్వలేదు.

"నిన్నే అడిగేది. జీతం వచ్చిందా?"

"వచ్చింది"

"మరి ఇవ్వవేం? నేను నోరుతెరిచి అడగాలా?"

రేఖ మారుమాట్లాడకుండా బ్యాగులో నుండి డబ్బు తీసి ఇచ్చింది.

"వంద తక్కువయిందేం?" అడిగాడతను, డబ్బు లెక్కపెట్టుకుని.

"మా కొలీగ్ పెళ్ళి. అతనికేదయినా ప్రెజెంటేషన్ ఇవ్వాలి. అందరూ తలా వందా కాంట్రిబ్యూట్ చేస్తుంటే నేనూ ఇవ్వాల్సి వచ్చింది."

"చెప్పకు. మీ నాయనకు మందులు కొనుక్కుని వెళ్ళివుంటావు. అందుకే ఆలస్యం కూడా అయింది"

"జన్మలో బుద్ధి తిన్నగా ఆలోచించి ఉండదు"

"బుద్ధి లేకుండా మాట్లాడకు. మొగుడన్న గౌరవం లేదు"

"మొగుడయినంత మాత్రాన స్పెషల్ గౌరవాలేం లభించవు. మనిషి ప్రవర్తన, మనసును బట్టే ఏ మనిషికయినా గౌరవం లభించేది"

"మాటకు మాట చెప్పొద్దని నీకు వందసార్లు చెప్పాను"

"భార్యకు గౌరవమిచ్చి మాట్లాడమని నేనూ వందసార్లు చెప్పాను"

"నీతో మాట్లాడటం నాదే బుద్ధి తక్కువ"

"ఇవాళ మాట్లాడిన మాటల్లో అదొక్కటే సరయిన మాట"

అతను ఆమెవంక కోపంగా చూశాడు. ఆమె ఖాళీ కాఫీకప్పులు తీసుకుని వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. మళ్ళీ డ్యూటీ మొదలు. విసుగ్గా ఉంది ఆమెకి. పెళ్ళిలో 'సఖ్యం సాప్తపదీనాం' అనుకుంటూ నడిచారు. పెళ్ళయాక ఒకే గూటిలో ఉంటున్నా మనసులు దూరంగా పోసాగాయి. అతను భార్య జీతం పక్కన పెట్టుకుని లెక్కలు చూసుకోసాగాడు. ఆమె మనసు ఆలోచనలో పడిపోయింది.

★ ★ ★

అతని జీతంలో పైసా ఇంటికి రాదు. జీతంలో సగం ప్రావిడెంట్ ఫండ్‌కు కాంట్రిబ్యూట్ చేస్తాడు. మిగిలిన సగం ఫ్లాటు కొనుక్కున్నందుకు ఇన్‌స్టాల్‌మెంట్ కింద అప్పు తీర్చటానికే సరిపోతుంది. అతని పైఖర్చు, ఇంటిఖర్చు ఆమె జీతంలోనే గడవాలి. అందులోనే అతని తల్లికివ్వాల్సిన రెండువేలూ ఇవ్వాలి. మిగిలిన ఆరువేలలో ఎలక్ట్రిసిటీ బిల్లులు, ఫ్లాట్ మెయింటెనెన్స్ ఛార్జీలు, ఆమె బస్సు ఛార్జీలకూ మిగతా ఖర్చులకూ ఇవ్వాల్సిన మూడొందలూ - అన్నీ ఆమె జీతంలోనే.

అతను అంతకుముందు పనిచేసిన సీటులో పైసంపాదన బాగానే ఉండేది. కనీసం నెలకు రెండుమూడు వేలయినా దొరికేది. ఆ ధైర్యంతోనే అతను ప్రావిడెంటు ఫండుకు అధికమొత్తం కాంట్రిబ్యూట్ చేయటం మొదలెట్టాడు. ఆపైన ఫ్లాటుకోసం తీసుకున్న లోను తీర్చటానికి పదిహేనేళ్ళ వెసులుబాటు ఉన్నా, పదేళ్ళలోనే ఫ్లాటు సొంతమైపోవాలని ఇఎమ్ఐ అధికంగా కట్టడానికి అంగీకరించాడు. అయితే, పరిస్థితులు ఎప్పుడూ ఒకే పద్ధతిలో ఉండవు. ఆఫీసులో అందరూ లంచాలు తీసుకుంటారు. రాజారావు పీడించి తీసుకునేవాడు. సామాన్యంగా జనం అడిగినంత డబ్బా చెల్లించి పనులు చేయించుకుపోతారు కానీ, ఓసారి రాజారావుకు ఓ మొండిఘటం తగిలింది. పనిచేసి పెట్టడానికి లంచం అడుగుతున్నాడని రాజారావుపై అతని పైఆఫీసరుకు ఫిర్యాదు చేశాడా వ్యక్తి. లంచంలో భాగం ఆఫీసరుకూ ఉంటుంది. ఆ రిపోర్టు చేసిన వ్యక్తికి పైవర్గాల్లో బాగా పలుకుబడి ఉంది.

"వచ్చిన మనిషెవరో తెలుసుకోకుండా, లంచం అడిగేయటమేనా?" అని రాజారావుని చీవాట్లేశాడు ఆఫీసరు. తను మహా నిజాయితీపరుడైన అధికారినని రుజువు చేసుకోటానికి. రాజారావుని మరో సీట్లోకి మార్చాడు.

ఆ సీటులో పైసా డబ్బురాదు. జనంతో సంబంధం లేని సీటది. అలా రాజారావు పరిస్థితి ఇరకాటంలో పడిపోయింది. అందుకే ఆమె జీతమంతా ఇవ్వకపోతే అతనికి కోపమొస్తుంది. "చచ్చు ప్రయివేటు కంపెనీ ఉద్యోగం. పైరాబడికి అవకాశమే లేదు" అనుకునేవాడు. తనసలు ఆమెనెందుకు పెళ్ళి చేసుకున్నాడో పెళ్ళయింతర్వాత మర్చిపోయాడు రాజారావు.

తల్లికివ్వాల్సిన రెండువేలు ఎగ్గొట్టే ప్రయత్నం చేశాడు అతను. అందుకు కారణం రేఖ జీతంతో సర్దుబాటు కాకపోవడమొకటి. రెండోది "అసలు ఎందుకివ్వాలి?" అనే మనస్తత్వం. ఆదాయం సరిపోవటం లేదుకదా అని ప్రావిడెంటు ఫండు కాంట్రిబ్యూషన్ను తగ్గించటం అతనికిష్టం లేదు. ఏమో, భవిష్యత్తు ఎలా ఉంటుందో ఎవరు చెప్పగలరు! డబ్బు విషయంలో జాగ్రత్తగా ఉండాలి. అతనికొక్క చెడు అలవాటూ లేదు. బయట చాయ్ కూడా తాగడు. మొదట్లో రేఖ అతని ఆకర్షణలో పడటానికి అదో కారణమైంది. అతని తల్లి రుక్మిణమ్మ నెల నెలా రెండు వేలూ ఇవ్వకపోతే ఊరుకునేది కాదు. వచ్చి కొడుకుతో పోట్లాట పెట్టుకునేది. అతను పెద్దకొడుకు. తండ్రి రిటైరు కాకుండానే కాన్సరుతో పోయాడు. అతని అక్క పెళ్ళి తండ్రి గ్రాట్యుటీతో అయింది. చెల్లెలి పెళ్ళి చేయాలి. తమ్ముడింకా చదువుతున్నాడు. కొద్ది డబ్బు మాత్రం బాంక్ ఫిక్స్డ్ డిపాజిట్లలో ఉంది. దానిమీద వచ్చే వడ్డీ, తల్లికొచ్చే ఫ్యామిలీ పెన్షన్తో వాళ్ళు కష్టంగానే జీవితం గడుపుతున్నారు. అందుకే తల్లితో కలిసివుంటే తన జీవితానికి ఎదుగూబొదుగూ ఉండదని అతను త్వరలోనే గ్రహించాడు. తల్లికి చెప్పకుండా అప్పుచేసి ఫ్లాటు కొన్నాడు. తను వేరే ఉంటానని తల్లితో అన్నప్పుడే ఆమె గయ్యిమని లేచింది.

"నువ్వు వేరే వెళ్తే ఈ సంసారం ఎవరు సాకుతారనుకున్నావురా?" అంది.

"నేను సాకుతానని నీకేమన్నా రాసిచ్చానా?"

"నౌకరీ దొరక్క బలాదూరుగా తిరుగుతూండే వెధవవి నువ్వు! మీ నాన్నపోతే దయతల్చి ఆ ఉద్యోగం నీకిచ్చారు. మొగపిల్లవాడివి నువ్వు. సంసారాన్ని పైకి తీసుకు వస్తావనే అక్కకు కాకుండా నీకా ఉద్యోగం వచ్చేట్టు రాయించాను. తమ్ముడి చదువు పూర్తి కాలేదు. చెల్లెలి పెళ్ళి చేయాలి. నీ దారి నువ్వు చూసుకుంటే ఇవ్వన్నీ ఎవడు చేస్తాడురా? తండ్రి ఉద్యోగం చేస్తున్న వెధవ్వి, చచ్చినట్టు తండ్రి బాధ్యతల్ని మొయ్యాలి"

"మీతోపాటు నేనుండలేను. కావాలంటే నెల కింతని డబ్బిస్తాలే"

ఆమెకు తెల్సు కొడుకు సంగతి. పట్టు బలవంతాన అతన్ని తన దగ్గర ఉంచుకోలేదు.

"సరే, ఎంతిస్తావో చెప్పు"

"వెయ్యి"

"వెయ్యా! నన్ను తగలబెట్టడానికి కట్టెలక్కూడా రాదు ఆ డబ్బు! మూడువేలివ్వు"

"నావల్ల కాదు. రెండు వేలిస్తాను. నువ్వు అరిచిగీపెట్టినా అంత కంటే పైసా ఇవ్వను" అంటూ విసురుగా వీధిలోకి వెళ్ళిపోయాడతను. తండ్రి ఉద్యోగం చేస్తున్నాడన్న న్యూనతా భావం ఉంది అతనిలో. అందుకే ఆ డబ్బయినా ఇవ్వటానికి అంగీకరించాడు.

తల్లీ కొడుకుల మధ్య ఈ వాగ్వివాదం చూసి రేఖ భయపడిపోయింది, తనేమన్నా చెప్పి కొడుకు మనస్సు మార్చేసిందేమోనని అత్తగారు అనుకుంటుందేమోనని.

"నాకేం తెలియదు అత్తయ్యా. నేనేం చెప్పి చేయించలేదు" అంది.

"నా బంగారం మంచిదయితే కదమ్మా, నిన్ను గురించి అనుకోవటానికి! వాడి సంగతి నాకు తెల్సు. కని పెంచి పెద్ద చేసినదాన్ని. పక్కా స్వార్థపరుడు. నువ్వయినా జాగ్రత్తపడు, తల్లీ!" అంది రుక్మిణమ్మ.

అత్తగారి మాటలు విని ఆశ్చర్యపోయింది రేఖ. ఏ తల్లయినా కొడుకు గురించి అలా ఎవరికీ చెప్పదు. వేరుగా వెళ్తానన్నందుకు కోపంతో అందేమోననుకుంది. రాజారావుతో అప్పటి స్వల్ప పరిచయం అలాంటిది. ఆమె పుట్టి పెరిగిన వాతావరణం కూడా అత్తగారి మాటల్ని జీర్ణించుకునేట్లు చేయలేదు.

రేఖ మొదటిసారిగా రాజారావును చూసింది, తన పెత్తల్లి కూతురి పెళ్ళికి విజయవాడ వెళ్ళినప్పుడు. తన తల్లీ, తండ్రితో ఆమె కూడా వెళ్ళింది. తన పెత్తల్లి భర్తకు అతను మేనల్లుడు. అప్పుడే అతని దృష్టి ఆమెపై పడింది. రేఖ అంత అందమైంది కాకపోయినా చూడటానికి బాగానే ఉంటుంది. చామన చాయ. రాజారావుకు ఆమెలో కనిపించిన ఆకర్షణ ఆమె ఉద్యోగం, నెలకు సుమారుగా తొమ్మిదివేలు వచ్చే జీతం. ఓ వెయ్యి రూపాయలు ఖర్చులకు పోయినా ఎనిమిది వేలయినా నికరంగా ఆదాయం ఉంటుంది కదా!

తిరిగి హైదరాబాదు వచ్చాక రాజారావు వాళ్ళింటికి నాలుగైదు సార్లు వచ్చాడు. ఒకటి రెండు సార్లు స్వీట్లు, పళ్ళు. పూలు కూడా తీసుకొచ్చాడు. "ఎందుకయ్యా, ఇవన్నీ తీసుకొస్తున్నావు?" అని రేఖ తండ్రి రామారావు అడిగాడు కూడా.

"పెద్దల్ని, దేవుణ్ణి సందర్శించటానికి వెళ్ళినప్పుడు వట్టి చేతులతో వెళ్ళకూడదంటారు" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

అతని మంచితనం, కలుపుగోలుతనం, పెద్దల్ని గౌరవించే తత్వం రామారావుకు, అతని భార్య అరుంధతికీ చాలా బాగా నచ్చాయి. తమ మూడో కూతురు రేఖకు యోగ్యుడయిన వరుడిలా కనిపించాడు. పెద్దకూతుళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళి చేశాడు రామారావు. భర్తల ఉద్యోగరీత్యా పెద్ద కూతురు చండీగఢ్‌లోనూ, రెండో కూతురు జామ్‌నగర్‌లోనూ ఉంటారు. కనీసం ఈ కూతురికయినా హైదరాబాదు సంబంధం చూస్తే తమ కళ్ళముందే ఉంటుందని ఆశపడ్డారు వాళ్ళు. వాళ్ళకు మగపిల్లలు లేరు.

తమ అభిప్రాయాలను వాళ్ళెప్పుడూ తమ సంతానం మీద రుద్దలేదు. అందుకే, ముందుగా రేఖనడిగారు, "రాజారావు గూర్చి నీ అభిప్రాయమేమిటి?" అని. రాజారావులో వంక పెట్టటానికి రేఖకేం కన్పించలేదు. మనిషి పొడుగ్గా, పచ్చగా వుంటాడు. బి.ఏ. చదివాడు గవర్నమెంటు ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. 'మంచి కుటుంబమ'నీ, 'పిల్లవాడికి ఏ పాడు అలవాట్లూ లేవ'నీ ఆమె పెత్తల్లి చెప్పింది.

అలా కుటుంబంలోని వాళ్ళందరూ అతని పట్ల సుముఖంగా ఉన్న తరుణంలో రాజారావు తల్లి రుక్మిణమ్మ వచ్చి, తన కొడుకు రేఖ అంటే ఇష్టపడుతున్నాడనీ, తమకు కానీ కట్నం అక్కర్లేదనీ, అయితే అతను పెద్దకొడుకు కావటాన చిన్నకొడుకు చదువు చెప్పించాల్సిన బాధ్యతా, చిన్నకూతురి పెళ్ళి చేయాల్సిన బాధ్యతా అతనిపైనే ఉన్నాయనీ, వాళ్ళకు ఇష్టమయితే తనకూ ఇష్టమేననీ చెప్పింది. ఈ కాలంలో కట్నం వద్దనే వరుడు లభించడం తన అదృష్టమనే భావించింది రేఖ. ఆ తర్వాతగానీ ఆమెకు తెలిసిరాలేదు, కట్నం లేకుండా తనని తను ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకున్నాడో.

పెళ్ళయింది.

తల్లితో తాను వేరుపడుతున్నానని చెప్పినరోజు రాత్రి రేఖ భర్తను అడిగింది.

"అత్తయ్యతో అంత నిర్మోహమాటంగానా మాట్లాడేది! మామగారెలాగో పోయారు. శ్రీధర్‌కు చదువు చెప్పించటం, రాధ పెళ్ళి చెయ్యటం మన బాధ్యత కాదా? డబ్బిస్తే సరిపోతుందా?" అని.

"నీకు తెలియదు. ఇక్కడే ఉన్నామంటే మన్ని దోచేస్తారు వాళ్ళు. మన సంసారం మనం చూసుకోనక్కర్లా? అయినా ఆమె నా తల్లి, వాళ్ళు నా తోబుట్టువులు. వాళ్ళ మంచి నాకంటే నీకే బాగాతెల్సా? నువ్వు మాట్లాడకు" అన్నాడతను.

అయితే, విషయం తన దాకా వచ్చాకగానీ ఆమెకు భర్త అంటే ఏమిటో తెలియలేదు. అతనికి డబ్బు సర్వస్వం. తన జీతమంతా అణాపైసలతో సహా అతని చేతిలో పోయా

ల్సిందే. పై ఖర్చుకి దయదల్చి ఏదో ఇస్తాడు. ఆ సంగతి తెలియని రేఖ పెళ్ళయిన కొత్తలో ఆఫీసులోని మిగతా కొలీగ్స్‌తోపాటు వెళ్ళి రెండు చీరలు కొంది.

"రెండు చీరలకు వెయ్యి రూపాయలా? బుద్ధుందే ఖర్చు చేస్తున్నావా?" అన్నాడతను, చీర అతనికి చూపి, జీతంలోని మిగతా డబ్బు అతనికిచ్చినప్పుడు.

"వెయ్యేమిటి? ఒక్కో చీర రెండు, మూడు వేలు ధరల్లో కూడా ఉన్నాయి."

"నా కొంప ఆర్పేస్తావు. నువ్వే ఖర్చు చేయాలన్నా ముందు నాకు చెప్పి చెయ్యి."

"పెళ్ళయి ఏడాదయినా ఒక్క చీర కొనలేదు."

"పెళ్ళికి నీకెన్నో చీరలొచ్చాయి. మరి రెండేళ్ళదాకా కొనాల్సిన పనిలేదు. మనం ఖర్చుల్లో ఉన్నాం. ఆలోచించి ఖర్చు పెట్టాలి?

"ఏవిటంత ఆలోచన! డబ్బు అనుభవించడానికిగానీ, దాచుకోటానికి కాదు. ఇంత పిసినారి అని తెలిసుంటే మన పెళ్ళి అయ్యుండేది కాదు."

"నీకింకో విషయం కూడా తెలీదు. నీ అందచందాలు చూసి భ్రమించి నిన్ను నేను పెళ్ళి చేసుకోలేదు. జీతమంతా తగలెడితే ఊర్కోను."

రేఖకు డబ్బంటే అంత లక్ష్యం లేదు. జీతమంతా అతని చేతిలో పెట్టటానికి ఆమెకభ్యంతరమేం లేదు. తనని కించపరుస్తూ డబ్బు మనిషి లాగా మాట్లాడటమే ఆమెకు బాధ కలిగించింది.

అయితే, ఆ మర్నాడు కానీ, ఆమెకు అతనిలోని మరో సుగుణం బయట పడలేదు. కొన్న కొత్త చీరల్లో ఒకటి కట్టుకుని, ఆఫీసుకు బయలుదేరబోతూంటే అతనన్నాడు.

"ఏవిటా సింగారం! తేంగానే వాడేసుకోటమేనా? ఆఫీసులో ఎవరిని ఆకర్షించటానికి?"

"చీరలు కొన్నదెందుకూ? ఆఫీసుకు వెళ్ళేది పనిచెయ్యటానికిగానీ, సరసాలకు కాదు"

"నువ్వు వేసే వేషాలు నాకు తెలియవు అనుకోకు. మొన్న నేను మీ ఆఫీసుకు వచ్చేటప్పటికి పక్కసీటు నల్ల మొద్దు వెధవతో – వాడి పేరేమిటో – ఏమిటా ఇక ఇకలు, పక పకలు."

"ఆఫీసులో పనన్నాక కొలీగ్స్‌తో నవ్వుతూ మాట్లాడకూడదా? నువ్వు మీ ఆఫీసులో లేడీ కొలీగ్స్‌తో మాట్లాడవా?"

"నాకూ నీకూ సాపత్యమేమిటి? నువ్వు ఆడదానివి, నేను మగాణ్ణి."

"మాట్లాడకు. కంపుకొడుతోందా నోరు" అని విసురుగా ఆమె ఇంట్లోనుండి వెళ్ళిపోయింది.

అప్పుడప్పుడు అతను సాయంత్రం ఐదు గంటలకల్లా ఆఫీసుకు వచ్చేవాడు. గంట పర్మిషన్లూ, అరగంట పర్మిషన్లూ తీసుకుని. బస్సుకోసం నిరీక్షించకుండా హాయిగా స్కూట

రెక్కి భర్తతో ఇంటికెళ్ళిపోవచ్చు అనే సంతోషం తరిగిపోవటానికి ఆమెకెక్కువ సమయం పట్టేది కాదు. ఓసారి, అతను రావటం చూసి, తన కొలీగ్ సంధ్యతో మాట్లాడుతూ ఓ అయిదు నిమిషాలు నుంచుంది, ఆమె ఆఫీసు విషయాలేవో అడుగుతూంటే. రాజారావును చూసి, "మీ ఆయన వచ్చి చాలాసేపయినట్లుంది, వెళ్ళు. నిన్ను డిటెయిన్ చేసినందుకు నన్ను తిట్టుకుంటాడు" అంది.

స్కూటర్‌మీద వెళ్ళేటప్పుడు అతనడిగాడు, "ఏం చెప్తున్నావేం, నా గురించి దాన్తో?" అని.

"ఎవరితో?" అనడిగింది రేఖ పరధ్యానంలో.

"అదే మీ కొలీగ్, దాన్తో మాట్లాడుతుంటేనేగా నేనొచ్చింది కూడా గమనించకుండా పావుగంట కబుర్లు చెప్పావు"

"ఛీ. ఇంకెప్పుడూ పరాయిస్త్రీ గురించి 'అదీ ఇదీ' అని చెప్పకు. నీ కుసంస్కారం బయటపడేసుకోకు. కొలీగ్ అన్న తర్వాత మాట్లాడుకోటానికి ఎన్నో విషయాలుంటాయి. నీ గురించి చెప్పాల్సిన పని నాకు లేదు"

అతని దబ్బు కాపీనం ఆమె భరించగలిగింది. తనపట్ల అతనికున్న అనుమానం భరించటం ఆమె శక్యం కాలేదు. అతను చూస్తుండగా మగవాళ్ళతోనూ, ఆడవాళ్ళతోనూ - ఎవరితోనూ తను మాట్లాడకూడదు. అలా మాట్లాడకపోయినా అతనికి కోపమొచ్చేది.

ఓసారి అతని కొలీగ్ తన కూతురి బర్త్‌డే పార్టీకి పిల్చాడు. అతని కొలీగ్స్ చాలా మంది భార్యలతో పార్టీకి వచ్చారు. రాజారావు ఏమనుకుంటాడోనని ఆమె వాళ్ళతో అంత కలివిడిగా మాట్లాడలేదు. ఇంటికి తిరిగి వచ్చేప్పుడు-

"ఏమిటంత మూగిమొద్దులా కూర్చున్నావు? మా కొలీగ్సంతా ఏమనుకుంటారు? రాజారావు భార్యకు కలివిడిగా ఉండటం తెలీదని అనుకోరూ?" అన్నాడు.

"నీతో వచ్చిన చిక్కు ఇదే! ఎప్పుడు మాట్లాడాలో, ఎప్పుడు మాట్లాడకూడదో రాసివ్వు. నీకు నచ్చిన పద్ధతే పాటిస్తాను."

"సభ్యత ఒకళ్ళు నేర్పితే వచ్చేది కాదు. ఇంగితం ఉండాలి."

"బుద్ధి వచ్చింది. ఇంకెప్పుడూ నీతో ఏ పార్టీలకీ రాను. నువ్వు మనిషిని బతకనివ్వవు. మాట్లాడినా తప్పే, మౌనంగా ఉన్నా తప్పే. నవ్వినా తప్పే, నవ్వకపోయినా తప్పే" అంది ఆమె రుద్ధమైన కంఠంతో.

"ఇప్పుడు ఏమయిందనీ ఏడుస్తున్నావు! సభ్యత ఎరిగి ప్రవర్తించమనటమూ తప్పే?"

"ఓహో, ఏడవటం కూడా తప్పే కాబోలు. ఏడవను, నవ్వను. క్షమించు"

★ ★ ★

రాత్రి భోజనాలయ్యాక, అలసిపోయి మంచం మీద ఒరిగిపోయింది రేఖ. లెక్కలన్నీ చూసుకుని, గుణించుకుని, చివరకు సంతృప్తిపడి భార్య పక్కన మంచమెక్కాడు రాజారావు.

ఆమె అతన్ని పట్టించుకోకుండా నిద్రకుపక్రమించింది. భార్య ఇచ్చిన డబ్బూ, పెట్టిన భోజనం అతనికి సంతృప్తినిచ్చాయి. మరో కోరిక కలిగింది. ఆమె భుజం మీద చెయ్యేసి కుదిపాడు.

"నన్ను పడుకోనీ, నా ఒళ్ళు అలసిపోయింది."

"నువ్వే కాదు, నేనూ ఆఫీసులో అలసిపోయొచ్చాను."

"నాది డబల్ చాకిరీ - ఆఫీసూ, ఇల్లూ. నీతో వాదించే ఓపిక లేదు. నన్ను నిద్రపోనీ"

అతనికి ఆమె అభ్యర్థనలు వినే ఓపికలేదు ఎప్పుడూ. ఆమెనతను తనవేపు గుంజాడు.

"ఓసారి చెప్తే అర్థం కాదా?" అని ఆమె అతని చేతుల్ని విసిరికొట్టి పక్కకు తిరిగి పడుకుంది.

"ఏవిటే అర్థమయేది! మొగుడి కోర్కె తీర్చటం పెళ్ళాం బాధ్యత."

"ఈ బాధ్యతలన్నీ నెరవేర్చే ఓర్పు నాకులేదు. నావల్ల కాని బాధ్యతల నుండి తప్పుకోవాలనుకుంటున్నాను."

"అంటే నాకు విడాకులిచ్చి ఇంకోణ్ణి కట్టుకోవాలను కుంటున్నావా? ఓసారి ఓ మొగాడు వాడుకున్న దాన్ని మరొకడెవడే పెళ్ళి చేసుకునేది? కన్యాత్వం పోయినదాన్ని ఎవడూ చేసుకోడు. నేను తప్ప నీకీ జీవితంలో మరి గత్యంతరం లేదు."

ఆ మాటతో ఆమెకు కోపం వచ్చింది. అప్పటిదాకా మనసులో అస్పష్టంగా ఉన్న భావన రూపుదిద్దుకుంది. ఆమె లేచి కూర్చుంది.

"నాకు కన్యాత్వం పోయింది! నీకు బ్రహ్మచారిత్వం మిగిలి ఉందా? స్త్రీ పురుషుల కలయికవల్ల పోయేదేమైనా ఉంటే ఇద్దరికీ పోతుంది. స్త్రీకే కాదు. అదేదో గొప్ప భావనని నీతోటి సంప్రదాయ బదుద్ధాయిలనుకోవచ్చు. ఐ డోంట్ ఎటాచ్ ఎనీ ఇంపార్టెన్స్ టు ఎ ఫూలిష్ ఐడియా లైక్ వర్జినిటీ."

"తప్పుడు ముం...! ఎంత ధైర్యం. చెడిపోయిన దానివని మొగుడి ముఖానే కూస్తావా? నీకు విడాకులిచ్చేస్తాను..."

"పోరా, ఆ ఇచ్చేదేదో నేనే ఇస్తాను. నీ దోపిడీ ఇంక నేను సహించలేను. నా డబ్బు తిన్నావు. అరవ చాకిరీ చేయించుకున్నావు. నువ్వు నన్ను బతకనివ్వవు, చావనివ్వవు, మాట్లాడన్వివు, మౌనంగా ఉండనివ్వవు, నవ్వనివ్వవు, ఏడ్వనివ్వవు. నీక్కావాల్సింది భార్య కాదు, బానిస. ఇంక నేను ఈ జైల్లో ఉండను. నేను వెళ్తున్నాను. నీ చావు నువ్వు చావు. తల్లికే సాయం చెయ్యని వెధవ్వ, పెళ్ళానికి చేస్తావని ఆశించటం నేను చేసిన పెద్ద పొరపాటు. మరోమాట, కన్యాత్వం అన్నది మనస్సుకు సంబంధించింది కానీ శరీరానికి సంబంధించింది కాదు. నాలో మొగుడన్న భావన ఏనాడూ కలిగించని నువ్వు, మానసికంగా నన్ను నీలో లయించుకోని నువ్వు నానుండి పొందినదేంలేదు, నేను పోగొట్టుకున్నదీ ఏం లేదు. మొదటి రాత్రి నుండి ఇప్పటి దాకా ప్రతి రాత్రీ అక్కర తీర్చుకుని లేచిపోయావు నువ్వు. సో...ఐయాం స్టిల్ ఎ వర్జిన్. గుడ్ బై."

మంచం మీద నుండి లేచి ఆమె చకచకా నడుస్తూ ఇంటి తలుపు తెరిచింది. ఫ్లాటు మెట్లు గబగబా దిగింది.

ఆమె అలా ప్రవర్తించగలదని ఊహించని రాజారావు అప్రతిభుడై చూస్తూ నిలబడి ఉండిపోయాడు కానీ, ఆమెని ఆపే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

తాముంటున్న అపార్ట్‌మెంట్స్ దాటి బయట వీధిలోకి వచ్చిన ఆమె స్వేచ్ఛగా గాలి పీల్చింది. వీధి దీపాల అస్పష్టమైన కాంతిలో పుట్టింటివైపు నడవసాగింది రేఖ.

'ఆంధ్రభూమి' సచిత్ర వారపత్రిక, 28 డిసెంబరు 2000